

твяхъ си хранѣ, раздѣлены на споредъ словія-та си; едни меляхъ коренчета за подправы, другы кладяхъ огньь другы мыхъ ссѣдове-тѣ, другы пусяхъ тютюнь, насѣдали на тѣркало по зеленѣ-тѣ моравѣ. — Прѣдъ Хенриха и прѣдъ бавачь-тѣ му и надесно отъ тѣхъ ся разстилаше една прѣлестна равнина, засѣянна съ жито, покрита съ ниски колибки съ сламены покрывкы, съ малкы балконы, съ орады и градины; тамъ пакъ по далеко ся виждаха планины-тѣ, ту обнаженны чакъ до върхъ-тѣ, ту покрывты съ сѣкаквы шубрѣцы, които и до нынѣ служатъ за убѣжище на тигры-тѣ, на носорогы-тѣ и на дивы-тѣ свиніе.

Хенрихъ сѣдѣше та гледаше нѣколко врѣме мѣлчишка-та. Найподирь, той продума и каза: “Бузи, туй мѣсто е много хубаво, но то бы было много похубаво, ако да бѣхъ жители-тѣ му Христіане; тѣ не щѣхъ да сѣ тѣй мързеливи и нерадиви, както сѣ сега, тѣ бы сѣ единъ другый о-